

N:o 78.

Af herr **I. Månsson** m. fl., om tilläggsbevilning för år 1888 för viss del af statens embets- och tjänstemäns löner.

I förhållande till de dåliga konjunkturer, som äro rådande inom alla näringsgrenar, och de låga prisen på allt, såväl kläder, föda som bostadslägenheter m. m., hvilka nu finnas, tror jag alla böra vara ense derom, att flertalet af statens embets- och tjänstemän äro för högt aflönade.

För tolf à femton år tillbaka då prisen, synnerligast på spanmål och lifsförnödenheter i allmänhet, stälde sig betydligt högre, ja nära nog dubbelt mot nu, gjordes framställningar om och beslutades tillökning af embetsmännens, under många år förut innehafda, lönevilkor, under namn af dyrtidstillägg. I omedelbar följd dermed och med hänsyn till då varande dyra tider blefve lönerna reglerade på fast ordinarie stat, hvarvid dyrtidstillägget blef ett plus i de förut varande lönevilkoren. Det var enligt vår uppfattning ett misstag som då skedde, ty dyrtidstillägget borde stått kvar som extra bidrag så länge den dyra tiden varade, men indragits under sådana tider som nu.

Det kan inte gerna vara med rättvisa och billighet förenligt att, under det alla näringar sucka under tryckta och bekymmersamma tider, en viss klass af medborgare skall, i stället för att hafva känning häraf, tvärt om draga stora fördelar. Rättast vore utan tvifvel att lönera för alla tjänstemän bestämdes att utgå i natura med spanmål att lösas efter markegångspriset, ty då först komme de att blifva i öfverensstämmelse med tidsförhållandena; och den tid synes icke vara aflägsen, då vi blifva nödsakade inslä på denna väg — den tid nemligen då vi icke hafva annat mynt att betala med än produkterna i natura af vårt arbete — och då måste vi naturligtvis nöja oss med tjänstemän med mindre anspråk. Emellertid då nuvarande höga löner äro fastställda på ordinarie stat och de flesta

embetsmän hafva fullmakt på tjenstetid och derefter pensioner på lifstid samt sålunda äro oberörda af hvarje beslut om löneförändring, trots om rågen går ned till 5 kronor per tunna och allt annat i proportion derefter, så finnes inget annat sätt att erhålla rättelse härvid än att, då embetsmännen, i synnerhet de högre, befinna sig i så utomordentligt gynsamma förhållanden gent emot landets öfriga befolkning, de också erlægga härför en högre särskild bevillning.

Alla andra äro för sina inkomster och näringar underkastade otaliga risker och förluster samt äfven konkurrens, men så ej statens embets- och tjenstemän, hvilka hafva sina löner och pensioner kontant, det är hvad som är visst; och det må därför ej anses obilligt att de under sådant förhållande och synnerligast under nuvarande tid göra ett sorts billigtidsafdrag i form af bevillning. Vi taga oss fördenskull friheten föreslå det Riksdagen vill besluta,

att statens embets- och tjenstemän samt pensions-tagare, hvilkas löner eller pensioner öfverstiga 2,500 kronor, skola erlægga en särskild tilläggsbevillning under år 1888 af 20 kronor för hvarje 100 kronor af öfverskjutande delen af lönen eller pensionen.

Stockholm den 12 maj 1887.

<i>Ivar Månsson.</i>	<i>Aug. Peterson.</i>	<i>C. G. Anderson.</i>
<i>Oscar Larsson.</i>	<i>Johan Fr. Carlsson.</i>	<i>Fr. Pettersson.</i>
<i>C. Andersson.</i>	<i>Olof Andersson</i> i Lyckorna.	<i>J. P. Nilsson.</i>
<i>Per Larsson.</i>	<i>S. Fr. Norén.</i>	<i>Nils Jönsson.</i>
<i>L. Fredr. Odell.</i>	<i>J. Boman.</i>	<i>B. P. Ersson.</i>
<i>Nils Nilsson</i> i Skärhus.	<i>C. H. Andersson.</i>	<i>Lars Börjesson.</i>
<i>C. J. Petersson.</i>	<i>C. A. Oléhn.</i>	<i>Gust. Sundling.</i>
